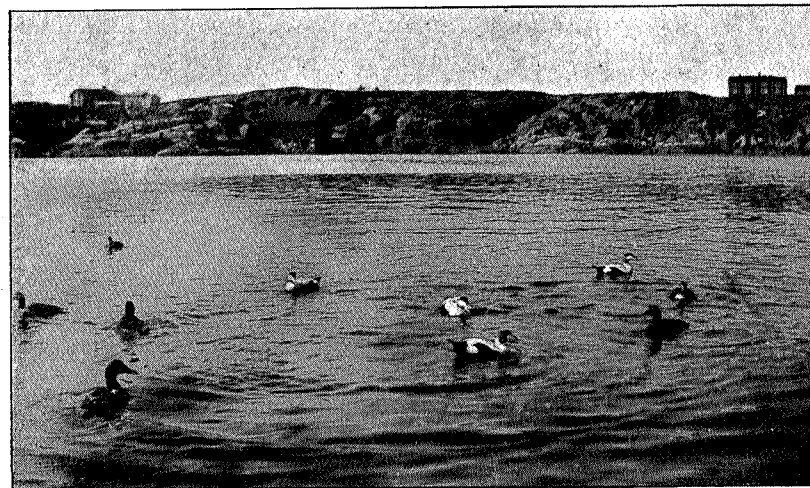

en forpost reiser *Steinstinden* sig rank og trossig mot nordvesten, og i ly av denne har mennesket i oldtiden bygget sitt vern mot en annen fiende, nemlig mennesket selv. Det er bygdeborgen på *Man-natinden*, undersøkt for første gang i 1926, og nu et av Lekas merkeligste oldtidsminner.

Det egentlige centrum har dog været på øiens innside, ved le-den. Det er storgårdene *Huseby* og *Skei*. *Huseby* er et almindelig gårdnavn i det nordenfjellske, og alle disse Husebygårde representerer storgårde, høvdingeseter eller kongsgårde, om man vil kalle det så, der samtidig gjerne er tilknyttet bygdens religiøse centrum. En ennå nøiere forbindelse med kulden har *Skeigårdene*, som ikke sjelden den dag i dag er kirkesteder. På det gamle høvdinge-sete *Huseby-Skei* på *Leka* faller historiens morgenrøde, og i *Her-laugshaugen*, som straks nedenfor *Skei* reiser sine mektige masser, den største gravhaug i det nordenfjellske Norge, skal efter sagnet *Namdalskongen Herlaug*, som ikke vilde underkaste sig *Harald Hårfagres* velde, være gravlagt. I sannhet et monument verdig en konge!

Fot. C. Dons.

I SKJÆRGÅRDEN

AV CARL DONS

*I et smilende sund mellem holmer og fjell,
mellem havgap fra begge sider
ligger skjærene mine med efugl og kjell
og med måse og terne-sylfider.*

*Der går kobbe og kval
i den sjødype dal —
og draugen blandt nisene rider.*

*Men trekkfuglen flytter — de andre blir att
og hjemme ved skjærene rusler;
de sliter sig frem gjennom nordlysets natt,
til en soldag de leker og pusler.*

*For et liv, for et styr
når så ungene kryr
og som ullnøster går der og tusler.*

— — — — —
 I en storm fra sydvest, under vindglefsets ul
 seiler måsen på senespilt vinge,
 slår ring omkring holmen sin, skjærenes fugl,
 som aldri orkanen kan tvinge.

Og i brottenes brand
 i brenningens rand
 brytes bråskavlens brølende bringe.

Og storsjøen hamrer mot skjærenes mur
 med et masende jordskjelvsrabalder
 og bårene slamrer i motordur
 som jetter fra Arilds alder.

Det singler i stein
 som av dauingebein
 under opsang av måsenes skvalder.

Men mens dragsuget rasler i skjærenes tang
 med de mange gigantiske toner
 og skårongen sturer den dagen lang
 kan det skje at en storm sig forsoner.

Det blir lettere luft
 med en vårsommerduft
 og et smil imot lysere voner.

Når han svartestill ligger der, havets monark,
 i et blåskjær om berg og om rabber,
 så kan taren få ordne sin ruskete park
 med sjøkryp, med fisk og med krabber.

Og i strømmen hos mig
 og den spralende sei
 ligger måsen på ræk og sjabber.

Og når solspeilets gull mellom skjærenes rad
 over strømmende vann sig vugger
 mens efuglen ligger i solskinsbad
 med ungene sine og rigger —
 da er festdagen der
 mellom holmer og skjær —
 og det gløder i kveldskyens glugger.